

[Adolph Sørensen.]

også adskillige af de andre ministre, ikke mindst den højtærede handelsminister, der altid har givet dansk håndværk anerkendelse og sluttet op om og været enig i den linje, som jeg her har givet udtryk for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om de offentlige grønlandske kasser [af Vivike m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 50) findes i tillæg A. sp. 359, fremsættelsen i tidenden sp. 1134).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam):

Til det af det ærede medlem hr. Vivike og andre medlemmer af socialistisk folkepartis folketingsgruppe fremsatte forslag til lov om ændring i lov om de offentlige grønlandske kasser, hvilket lovforslag har til formål at sikre landskassen et tilskud på 80 pct. af landskassens udgifter til offentlig forsorg, skal jeg fremsætte enkelte bemærkninger.

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg er fuldt ud klar over, at det grønlandske socialvæsen ikke er tidssvarende, og at der tiltrænges reformer på dette område.

Som det ærede medlem hr. Vivike imidlertid vil vide, fremgår det af Grønlandskommissionens betænkning af 1950, at der i kommissionen var enighed om, at Grønlands landsråd måtte have en afgørende indflydelse på dannelsen af de fremtidige sociale forsorsregler, idet man bedst herved kunne sikre, at de sociale bestemmelser blev udformet i nøje overensstemmelse med befolkningens samfundsopfattelse.

I overensstemmelse hermed har landsrådet i samlingen 1951 udfærdiget vedtægter om aldersrente, om børneforsorg, om udbetaling fra det offentlige i trangstilfælde. Principperne i disse vedtægter svarer til principperne i den danske sociallovgivning på de tilsvarende områder, afpasset efter de særlige grønlandske forhold, hvorved jeg dog gør opmærksom på, at vedtægten om aldersrente blev udfærdiget, før vi hernede fik gennemført loven om folkepension. Ifølge vedtægten om hjælp fra det offentlige skal trangstilfælde afhjælpes, og der er ikke fastsat nogen grænse for hjælpens størrelse. I vedtægten om aldersrente og invalideunderstøttelse er der derimod fastsat, hvilke beløb der skal udbetales modtagerne. Disse beløb er senere reguleret opad i overensstemmelse med prisstigningerne. Beløbene er senest reguleret i 1955.

I denne forbindelse vil jeg dog gerne med den højtærede formands tilladelse have lov til at citere fra landsrådsforhandlingerne i 1961, hvad den af landsrådet ansatte socialinspektør udtalte om aldersrentens størrelse:

„I de få tilfælde, hvor der virkelig er trang til stede, har kommunalbestyrelserne ved hjælp af rådighedsbeløbet i henhold til vedtægtens § 5, stk. 2, ydet personlige tillæg, der bringer den samlede årlige aldersrente op på et niveau, der nærmer sig taksten for den indtægtsbestemte folkepension i Danmark.“

Det er rigtigt, at disse ydelser — bl. a. de seneste prisstigninger taget i betragtning — trænger til en revision. Alle er enige herom.

Landsrådet har allerede i samlingen i år haft lejlighed til at gøre sig bekendt med med socialinspektørens udkast til nye socialforsorgsbestemmelser, og landsrådet har tiltrådt de principper, efter hvilke udkastene er opbygget. Specielt har landsrådet tiltrådt, at retsprincippet, som gælder henede, i vidt omfang foreslås indført til afløsning af forsørgelsesprincippet. Den endelige behandling af de foreslåede udkast til nye socialforsorgsbestemmelser vil — ser det da ud til — finde sted i landsrådets samling næste år.

Grønlandskommissionen var i 1950 af den opfattelse, at den grønlandske befolkning selv i et vist omfang ville være i stand til at deltage i dækningen af de udgifter, der er